

سیاست جنگی حاکم بر کشور راه حل مقابله ملی با آن

«آن که چه کسی وزیر می‌شود و یا معاون رئیس جمهور و یا مدیرکل فلان سازمان و یا فلان وزارت خانه اهمیت دارد، اما نه اهمیت کلیدی. آنچه برای نیروهای اصلاح طلب (اعم از داخل و خارج از حاکمیت، چپ مذهبی و یا غیر مذهبی) پیش از بحث بر سر سابقه کار و یا مدارک تحصیلی، بودن یا نبودن وزرا در ارگان‌های امنیتی و یا سازمان‌های سپاهی اهمیت دارد و باید به آن توجه شود، آن سیاستی است که در پشت صحنه تدارک دیده شده و ابزارهای اجرائی اش به کابینه برده شده و می‌شوند.» (سرمقاله راه توده ۵۴-۲۸ شهریور ۱۴۰۳)

فژور دین امسال با تنش آفرینی جدیدی آغاز شد که ماجراهی دستگیری ملوانان انگلیسی در ارونده رود بوجود آورد. این تنش آفرینی ادامه آن سیاستی بود که، در ارزیابی یکسال و نیم پیش راه توده پیرامون تحولات ایران که در بالا آورده منعکس است. در تکمیل این ارزیابی و در واقع ادامه نگاه و درک ما از اوضاع ایران و دولتی که از دل سرکوب اصلاحات بیرون آمد، توصیه می‌کنیم سرمقاله شماره ۸۰ راه توده را نیز بخوانید.

از جمله انگیزه‌های ما در جمع آوری و آرشیو بندی سرمقاله‌های دوران ریاست جمهوری احمدی نژاد و انتشار آنها در ویژه نامه نوروزی نیز در واقع آن بود که با مرور تحلیل حوادث دو سال گذشته، به استقبال سالی برویم که تازه آغاز شده و آبستن حوادث مهمی است. در همین سرمقاله‌ها و در حقیقت از پایان انتخابات ریاست جمهوری دوره نهم و اعلام نام احمدی نژاد بعنوان رئیس جمهور، راه توده بر دو ارزیابی پافشاری کرد و همچنان می‌کند و اعتقاد دارد که تمام حوادث دوران اخیر ایران و راه حل مقابله با حادثه آفرینان و دست یابی به یک سیاست و حکومت ملی در این دو ارزیابی نهفته است.

۱- شناخت و درک آن گرایش، سیاست و انگیزه‌های اقتصادی و مذهبی که به جنگ با اصلاحات رفت و دولت کنونی را به مردم ایران تحمیل و سیاستی جنگی را بر کشور تحمیل کرد.

۲- حرکت به سوی جبهه‌ای گسترده از همه طرفداران صلح، مخالفان جنگ و مدافعان تحول در ساختار سیاسی حاکم بر کشور.

در کوتاه ترین جمله، سخن ما اینست که حاکمیت کنونی، عمدتاً به دلائلی که در سرمقاله شماره ۸۰ راه توده ذکر کرده ایم "سیاستی جنگی و نظامی" را تنظیم و برای خود توریزه کرده و گام به گام آن را، به بهانه‌های مختلف - از جمله فعالیت اتمی، جهان‌گشائی شیعه و...- به کشور تحمیل کرده و می‌کند. اپوزیسیون این حاکمیت و سیاست - اعم از داخلی و خارجی - در وسیع ترین طیف، برای مقابله با این سیاست، با استفاده از هر امکان کوچک و بزرگی (از جمله انتخابات) هیچ چاره‌ای جز قبول یکدیگر و پذیرش عام ترین شعار بر خاسته از نیاز کنونی جامعه، یعنی "مخالفت با جنگ و نظامی گری" زیر شعار "صلح" ندارد.

این فرمول را باز هم می‌توان خلاصه تر کرد: "با حاکمیت و سیاست نظامی- جنگی، با شعار و جبهه "صلح" و "مقابله با جنگ طلبی" باید مقابله کرد!"

این ارزیابی ما به هیچ وجه به معنای بی‌اعتتایی به پایگاه‌های اقتصادی و طبقاتی حاکمیت نیمه نظامی کنونی و یا گرایش‌ها و تعلق‌های طبقاتی متتنوع اپوزیسیون و مخالفان جنگ و

نظامی گری نیست. شاهد این توجه ما نیز، باز هم سرمقاله های دو سال گذشته راه توده است که یکبار دیگر توصیه می کنیم، حوصله کرده و آنها را مرور کنید.

جایگاه نظامی ها و سپاهی ها، طیف روحانیون، قشر بندی سرمایه داری حاکم- اعم از تجاری و نظامی و حتی تولید جنگ افزار- و امکان لایه بندی های نوین در همین طیف و یا جابجائی های جدید در گروه بندی های حکومتی... همه و همه مورد بحث و دقت ماست و تا آنجا که توансه ایم درک توده ای خود را از آنها در همین سرمقاله ها فرمول بندی کرده و منتشر ساخته ایم.

درک ما از انگیزه حاکمیت برای فعالیت های اتمی و نظامی کردن آن، خطر بهره گیری امپریالیسم جهانی به سرکردگی امریکا از این بهانه برای حمله به ایران و ضرورت افسانه و مقابله با آن، نفوذ عناصری در راس حاکمیت جمهوری اسلامی که به سود قدرت های جهانی ماموریت اجرا می کنند و یا افرادی که از سر جاه طلبی و یا توهم جهانگشائی اسلامی و گسترش شیعه آب به آسیاب همین قدرت ها می ریزند، سیاست های بحران زای حاکمیت و تشدید بحران اقتصادی با گسترش تحریم های اقتصادی و... نیز همگی در این دوران انتشار پافته و ادامه خواهد یافت.

سال نو را با ادامه سال گذشته و با ادامه مشی تاریخی توده ای آغاز می کنیم و این نخستین شماره راه توده در سال ۱۳۸۶ است.

راه توده ۱۲۸ ۰۹۰۴۲۰۰۷